

● Spottersleed ●

Rinus Alberti

... en het nut van een snelle fiets

Mijn dochter woont in Vijfhuizen, onder de rook (of is het gebulder) van de Polderbaan van Schiphol. En ideale uitgangsbasis voor het 'spotten' van vliegtuigen die daar landen en opstijgen. Er is zelfs een officiële 'spottersplaats' met fraai uitzicht op de baan. Ik moest dat dus eens gaan bekijken en beleven, en toog met de (race-)fiets van m'n dochter op pad! De Polderbaan, moet je weten, heeft een kop (gericht naar het noorden en vlakbij de A9) en een staart (de andere kant dus, vlakbij Schiphol). De spottersplaats ligt ongeveer halverwege. Verder loopt er een fietspad langs de baan, vanaf de spottersplaats tot aan de kop bij de A9. De lengte daarvan is ongeveer 2,5 kilometer (en da's best ver!). Op naar de spottersplaats dus. Toen ik daar aankwam was het, om te beginnen, supermooi weer: blauwe lucht met hier en daar een schapenwolkje ... Ideaal fotoweer.

Je snapt het al; ik moest naar de kop van de baan fietsen, hoewel ik - als 'rookie'-spotter - nog niet van de eerder beschreven hobby's van de piloten wist, en dus dacht te halverwege wel ergens te kunnen 'vangen'. Er zaten overal langs de baan best wel veel mede-spotters en die waren ook wel in voor een praatje. Ondertussen knetterden de radio's die ze bij zich hadden, waarmee ze de gesprekken van de verkeerstoren af luisterden en precies op de hoogte bleven van wat er gaande was. Zij wisten mij dus te vertellen dat ik echt naar de kop van de Polderbaan moest fietsen om mijn gedroomde platen te schieten. Het was me al opgevallen dat er gaandeweg steeds minder vliegtuigen landden; eerst beten ze elkaar bijna in de staart, maar toen ik eindelijk op de kop gearriveerd was, waren het er nog maar enkele

in startbaan, met het begin helemaal aan het andere eind (de staart dus...). Maar als 'rookie' spotter wist ik natuurlijk niet dat ze dat gedaan hadden. (Ik had wel veel andere doorgewinterde spotters naar het zuiden zien vertrekken, maar dit wist ik niet. (Ach ja, een rookie hè!)

Daar stond ik dus mooi voor 'jan-met-de-korte-naam', en zonder plaatje, helemaal aan het uiterste puntje van de kop van de baan, en er zat niets anders op dan het hele eind weer terug te fietsen! De racefiets kwam nu dus goed van pas.

Ik wist nu wel precies waar de kisten (spottersjargon) neerkwamen bij het landen, maar bij het opstijgen was het een héél ander verhaal. Afhankelijk van het type en de lading is het een soort Russische roulette waar de 'decollage' - Frans voor het loskomen van een kist - plaatsvindt. En ik moest nu



De baan was in gebruik als landingsbaan en de vliegtuigen kwamen mooi uit het noorden aangevlogen en waren met hun krachtige koplampen al van verre te zien. Maar de piloten schenen er een sport van te maken om enerzijds de automobilisten op de A9 de schrik van hun leven te bezorgen door er zo laag mogelijk overheen te vliegen, en anderzijds de landingslichten vóór de baan op een haar na te missen. Ze landden dus helemaal aan de kop en kwamen in een sukkelgangetje voorbij de spottersplaats.

Dat was niet helemaal mijn bedoeling! Ik wilde actiefoto's van vliegende vliegtuigen die aan het landen waren, dus net boven de grond zweefden. Op de spottersplaats waar ik me bevond was heel wat te spotten, maar dát ene nu juist niet!

Let trouwens ook eens op mijn niet te versmaden racefiets met de grote tassen, waarin ik lekkere drankjes en hapjes vervoerde. Nee, ik zou niet van honger en dorst omkomen!

per kwartier. Maar ja, je moet wat over hebben voor een spectaculaire foto. Ik installeerde me dus in het gras, met de blik strak gericht op het noorden - daar moesten ze immers vandaan komen! Op eens hoorde ik een luid brullend geluid, maar zag geen vliegtuig - dacht ik. Het geluid bleek nu van achteren te komen. Er was een kist die nu (heel sneaky) van de Polderbaan vertrok, vanachter mijn rug. En die hier dus al hoog in de lucht zat.



De luchtverkeersleiding had de Polderbaan van landingsbaan weer veranderd

wel een 'gedecolleerd' vliegtuig van voldoende nabij fotograferen. Na verloop van tijd - en véél heen en weer fietsen! - had ik eindelijk een redelijke plek gevonden waar de grote en zware kisten ongeveer recht voor mijn neus loskwamen. Vol verwachting klopte mijn hart, maar wat gebeurt? Als om mij nog meer te deprimeren begon het snel te betrekken en het zonnetje verdween achter een grote grijze wolk.

Nou ja, niks aan te doen, camera een beetje laten overbelichten, goed 'mee-trekken' (ter plaatse heeft een vertrekkende kist een snelheid van ongeveer 150 km per uur) en er het beste van hopen. En het is me uiteindelijk toch gelukt! Het was een leerzame middag, die mij nog lang zal heugen en die goed voor mijn conditie geweest is.

Je kunt deze en nog veel meer andere foto's van mijn spotters-avontuur in hun originele grootte bewonderen in mijn Dropbox.

Klik op deze link:

<http://db.tt/qDMRL407>